

29th November 1955]

VII.—GOVERNMENT BILLS.

(1) THE MADRAS MONEY-LENDERS BILL, 1955.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Mr. Speaker, Sir, 12-30
I beg to introduce the Madras Money-Lenders Bill^a, 1955 and p.m.
move—

“ That the concurrence of the Legislative Council be obtained for setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 30 members (20 members of the Assembly and 10 members of Council) to consider the Madras Money Lenders Bill, 1955. and that the following members of the Legislative Assembly be selected to serve on such a Joint Select Committee.”

(I shall furnish the list of names of members later.)

Sir, I wish to inform the House at the outset that money lending is a profession like any other profession and the facilities for borrowing provided by the money-lenders have an important role in the economy of the life of the common man whether in the rural areas or in the urban areas. It is not all money-lenders who have had adverse comment. The need to control the activities of money-lenders has been increasingly felt due to the methods adopted in carrying on this business. Among the professional money-lenders as distinguished from non-professional money-lenders are found a class of persons whose manner of treatment of the impecunious is questionable and highly prejudicial to the persons whom it serves ostensibly with credit. Many abuses and questionable practices have crept into the business of money-lending and this business has become more a menace than an agency for assistance to the poor. To remove these evils it has been found necessary, in more than one State, to regulate money-lending. Madhya Pradesh, Bihar, Bombay and West Bengal have each a Money-lenders Act. The question of undertaking similar legislation in this State was considered in the early 1940s but the proposal was, however, dropped then. Though the proposal for legislation on money-lending on State-wide basis was dropped, some alternative statutory protection to the borrower was considered necessary and the Madras Pawn Brokers Act, 1943, was therefore passed requiring the pawn-brokers to take out a licence and to subject their transactions to a due measure of control. The Madras City Police Act of 1888 was also amended in 1941 with a view to empowering the Commissioner of Police to direct the removal of persons from the City if their movements were likely to cause alarm, danger or harm to persons or property. These two measures have been in operation for some years and it has been found from experience that these measures have not produced satisfactory results and that the business of money-lending require further regulation and control. A comprehensive and self-contained measure to replace the Madras Pawn Brokers Act, 1943, has been prepared and published in the Extraordinary Issue of the *Fort St. George Gazette*, dated the 27th September 1955. The draft Bill has, therefore, been before the public for some time

^a Published in the *Fort St. George Gazette* Extraordinary, dated 27th September 1955.

[Sri M. A. Manickavelu] [29th November 1955]

now. The Bill provides for a system of issue of licences to carry on the business of money-lending, cancellation of licences under certain conditions, fixation of a ceiling on the rates of interest to be levied for different types of loans with reference to the amount of security, maintenance of a system of accounts and records in the language of the area so that the borrower will be entitled to have information on the outstandings in his loan and prevention of molestation of the borrower in any form by the money-lender or his agent. Provision has been made vesting adequate powers in the inspecting staff employed for this purpose besides the Police to ensure effective administration of the measure. Penalties have been provided for violation of the sections of the Act. This Bill in a large measure seeks to protect the borrower more fully against the rapacity of the usurious and unscrupulous money-lenders. I, therefore, commend this motion for acceptance.

MR. SPEAKER : Motion moved—

“That the concurrence of the Legislative Council be obtained for setting up a Joint Select Committee of both the Houses to consider the Madras Money Lenders Bill, 1955, and that the following members of the Legislative Assembly be selected to serve on such a Joint Select Committee.”

(List of names and number of members will be given later.)

12-35 SRI N. K. PALANISAMY : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த
P.m. Money Lenders Bill-ஐப்பற்றி பேசும்போது இந்த லேவாதேவிக்
காரர்கள் செய்யும் வேலையை regulate செய்யவே இந்த மசோதா கொண்டு
வரப்பட்டதாக, கனம் மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். நான் அந்தக்
கருத்தை எதிர்க்கிறேன். குடியானவர்கள் உணவுப்பொருள்களை உற்
பத்தி செய்து மக்களுக்கு, சமுதாயத்திற்குக் கொடுக்கிறான். அந்த
வேலையை சமுதாயத்திற்கு விவசாயிகள் செய்கிறார்கள். தொழிலாளி,
மக்களுக்கு வேண்டிய இதர சாமான்களை உற்பத்தி செய்துகொடுக்
கிறான். ஆகவே, அவன் சமுதாயத்திற்காக ஒரு வேலை செய்கிறான்
அதே மாதிரி வாத்தியார், குமஸ்தாக்களை எடுத்துக் கொண்டாலும், அவர்
களும் சமுதாயத்திற்கு வேலை செய்கிறார்கள். சாதாரணமாக ஒரு வியா
பாரியை எடுத்துக்கொண்டால் கூட, அவன் ஒரு இடத்திலுள்ள பொருள்
களைக் கொண்டுவந்து இன்னொரு இடத்திலுள்ள மக்களுக்குக் கொடுத்து
உதவி செய்கிறான். மக்களுக்கு எங்கு பொருள்கள் தேவையோ, எங்கு
பொருள்கள் குறைவாக இருக்கின்றனவோ, அங்கு கொண்டுவர, ஒரு
வியாபாரியானவன், பொருள்களை கொண்டுவர விரும்புகிறான். இந்த
லேவாதேவிகாரன், மக்களுக்கு அவசியமான என்ன வேலை செய்கிறான் ?
அவன் ஒரு சமுதாய விரோதியல்லவா ? ஹிந்து மதமும், இஸ்லாம்
மதமும், எசுநாதரும், இந்த லேவாதேவியையும், லேவாதேவிகாரர்
களையும் ஒழித்துக்கட்டவேண்டுமென்றுதான் கூறி இருக்கிறார்கள்.

SRI AR. A. RM. CHOKKALINGAM CHETTIAR : On a point of
order, Sir, லேவாதேவிகாரர்களை, அவன், இவன் என்று இப்போது
பேசும் கனம் அங்கத்தினர் கூறினார். அது ஒழுங்கா, சரியா ?

SRI N. K. PALANISAMY : ஆகவே, இந்த லேவாதேவியை
ஒழித்துக்கட்ட சகல நடவடிக்கையும் எடுக்காமல், இந்த சர்க்கார்,
அதை ஒழுங்கு படுத்த இப்போது முன் வந்திருக்கிறது. இருந்தாலும்
இந்த சட்டம் அமுல் நடத்துவதில் procedure-ல் ஒரு check அதாவது
ஒரு கட்டுக் கோப்பு, லேவாதேவிகாரர்களிடமிருந்து கொண்டு வருவது நல்லது
தான். சர்க்கார், தாங்கள் கடன் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்
கள். ஆனால் ரிசர்வ் பாங்கியிலிருந்து சாதாரண ஜனங்களுக்கு பணம்
கிடைக்காததால், அவர்கள் லேவாதேவிகாரனை கடனுக்காக அண்ட

29th November 1955] [Sri N. K. Palanisamy]

வேண்டியதாக இருக்கிறது. இதை கனம் மந்திரி அவர்கள் கவனத்தில் கொண்டு இந்த லேவாதேவிக்காரர் சட்டத்தை உருவாக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அந்த லேவாதேவிக்காரர்களுடைய பணத்தை, சர்க்காரோ 2 சத விகிதம் அல்லது $1\frac{1}{2}$ சத விகிதம் வட்டிக்கி வாங்கி, ஏன் சர்க்காரோ அந்த லேவாதேவியைச் செய்யக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். அந்தப் பணம் போதாதென்றால், வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் ஒதுக்கி இருந்ததுபோல் 12 கோடி ரூபாய் ஏழை மக்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் கடன் கொடுக்க ஒதுக்கி, மக்களுக்கு நன்மை செய்யலாம். என்னுடைய கருத்தெல்லாம், எப்போதுமே, லேவாதேவிக்காரன் கையிலே ஏழை மக்கள் சிக்கக்கூடாது என்பது தான் என்பதை சர்க்காருக்கு சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல, இந்த மசோதா சட்டமாகும் முன் பல திருத்தங்கள் செய்யவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். உதாரணமாக கூர்க்கு Money Lending சட்டத்தில், லேவாதேவிக்காரர்கள், தங்கள் கணக்குகளை கன்னடத்தில் எழுதவேண்டுமென்று விதி இருக்கிறது. அதுமாதிரி இந்த ராஜ்யத்திலும் இந்த ராஜ்ய பாஷையில் கணக்குகளை எழுதவேண்டுமென்று வற்புறுத்தவேண்டும். Pawn brokers-க்கு லைசன்ஸ் கொடுக்கும் போது, அவர்களும் இந்த ராஜ்யத்தை சேர்ந்தவன் என்ற முறையில், அவர்கள், இந்த ராஜ்ய பாஷையில் கணக்குகளை எழுதும்படி, நிபந்தனை விதிக்க வேண்டும். ஏனென்றால், அவர்கள் வேறு ஒரு இடத்திலிருந்து இங்கு வந்து வியாபாரம் செய்வதால், தங்க நகை கணக்குகளை, அவர்கள் பாஷையிலே எழுதி, மக்களை ஏமாற்றப் பார்ப்பார்கள். தவிர அப்பேர்ப் பட்டவர்களுக்கு லைசன்ஸ் கொடுப்பது கூட தப்பாகும். ஏனென்றால், அவர்கள் வேறு இடங்களிலிருந்துவந்து இங்கு லேவாதேவி செய்வதால் தங்க நகைகள் அதிகமாக சேர்த்துடன், அதை எடுத்துக்கொண்டு ஊரை விட்டுப் போகும் ஆசையும் ஏற்படலாம். இந்த காரணங்களால் இந்த அரசாங்கம் இந்த ராஜ்யக்காரருக்கே இவ்வித லேவாதேவி செய்ய லைசன்ஸ் கொடுக்க வேண்டும்; மற்ற ராஜ்யக்காரருக்குக் கொடுக்கக்கூடாது. அது மட்டுமல்ல, இந்த pawn brokers-க்கு எவ்வளவு சொத்து இருக்கிறது, எந்த அளவு அவர்கள் வெளியே கடன் கொடுக்க முடியும் என்பதை எல்லாம் பார்த்துத்தான் லைசன்ஸ் கொடுக்கவேண்டும். மற்றும் இந்த மசோதாவில் ரூபாய்க்கு 25-க்கு கம்பியாக கடன் வாங்கினால் 12 சத விகிதம் வட்டியென்றும், அதற்கு மேற்பட்டால் $6\frac{1}{2}$ சத விகிதம் வட்டி வாங்கலாமென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதை, எவ்வளவு தொகை கடனாக வாங்கினாலும், நிரந்தரமான, ஒரேமாதிரியான வட்டி $6\frac{1}{2}$ சத விகிதம் தான் என்று நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். சரியான முறையில் ஒரு நல்ல அடிப்படையில் இம் மசோதாவை, செலக்ட் கமிட்டியார் திருத்தவேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொண்டு, இம் மசோதாவை கனம் மந்திரியவர்கள் பிரேரேபித்ததை நானும் ஆதரிக்கிறேன்.

SRI E. L. RAGHAVA MUDALIAR : Mr. Speaker, Sir, I wish to make a few remarks on the proposed Bill. I find that some sort of control over money-lending is necessary to correct certain abuses on the part of money-lenders. But the remedy suggested in this Bill seems to be more fatal than the disease itself. The proposals made in this Bill to check malpractices by money-lenders are very drastic. If the definition of the word 'molest' in the Bill is allowed to remain as it is, then the debtor will be something like a high voltage transmission line carrying a board "Danger, do not approach it". As per the definition, if the creditor is found anywhere near the debtor, the former may be considered to have molested the latter and may be liable to be punished. Even if the creditor meets one of the inmates in the debtor's house, he will be considered to have molested the debtor.

[Sri E. L. Raghava Mudaliar] [29th November 1955]

12-40 I hope, the Select Committee will go into this matter and see that
p.m. the definition of the word 'molest' is amended properly. I do not hold any brief for the village Sowcar, but he holds a very important position in the rural economy of our State, especially in the absence of the provision of adequate credit facilities by Government or by the co-operative societies. If the Government want to make the provisions of this Bill very stringent, they must be ready to afford alternative, easy and adequate credit facilities to the agriculturists through the co-operative banks. Without providing such facilities, to bring in this Bill is to make the credit facilities available to the agriculturists scarce. After the passing of the various enactments for the so-called protection of agricultural debtors, the availability of credit to the agriculturists is at the lowest ebb in the village economy and they are not able to get even small accommodation. Under these circumstances, unless the Government make some provision through co-operative societies for easy and speedy credit facilities, such a measure will be an untimely one.

Apart from this, under the provisions of this Act, if the police or the Inspectors are enabled to enter the premises or the houses of the money-lenders at any time they like and make a search of the premises, no respectable citizen will come forward to apply for a licence. I would appeal to the Government to see that jurisdiction is not conferred on the police officers for this purpose.

The penalties provided in the Bill are too drastic. After all, lending money is not such a crime as my Friend Sri N. K. Palanisamy pointed out. A penalty of imprisonment is unwarranted if any of the provisions of this Bill are infringed. I hope the Select Committee will suggest suitable amendments so as to make the Bill acceptable to the House.

SRI A. M. RATNASWAMI: Mr. Speaker, Sir, I fully and wholeheartedly support this laudable measure of our Government. In doing so, I should like to offer a few remarks on this Bill.

This measure is going to be a great boon to the poorer classes in particular and the lower middle classes in general. In fact, this class of money-lenders in our State have become a class of parasites. These people have lost the sympathy of the society as a whole because of the nefarious methods adopted by them to extract money from the debtors. One hon. Member said that certain clauses in this Bill are very drastic, but, all the same, I may be permitted to say on the floor of this House that they would only serve as effective and adequate deterrents on the money-lending class and I only hope that occasions would not arise for the various provisions of this Bill relating to penalties, particularly clauses 28 and 30, to be put into operation.

There is only one danger to which I should like to refer. The police officials might take this as an opportunity to oppress certain money-lenders and I only hope that the consequences would not be far-reaching as to impair the relationship between the debtors and the creditors and create a situation where the position of the debtors

29th November 1955] [Sri A. M. Ratnaswami]

would be very precarious. I would also like to suggest certain remedial measures which may be launched by our Government. Money-lending as a business has become a field for exploitation. I find that many of the N.G.Os., whose conditions are anything but satisfactory as a result of War and many other factors, have become victims to the oppressive methods adopted by the money-lending class. One hon. Member suggested that the co-operative movement should be sufficiently developed in our country to take its rightful place so that it might cater to the needs of the millions of people in our country, particularly the lower middle-classes and the poorer classes. I would like to offer a few suggestions. In respect of co-operative societies that are advancing loans to Government servants, I would suggest that six times the substantive pay might be given as loan instead of four times, which is the limit at present. Special advances may also be given to Government servants on occasions like marriages, deaths, etc., so that they may not be driven to the necessity of going to the money-lender and getting loans at very exorbitant rates of interest. The present methods adopted by the money-lenders are very irregular and the rate of interest demanded by them from the debtors is very exorbitant. Although in the records it is put that only an interest of one and a half pies per rupee is charged, I know several instances where more than two annas per rupee has been charged. All sorts of nefarious methods are being adopted by the money-lending class. As a result, the poorer classes, when they pledge their chattels or other property to get loans, are not able to redeem them whenever they want.

I would like on this occasion to say a few words about the precarious conditions under which the lower middle class and the poor class in our country live. In those days when the Britishers ruled our country, they knew the important role which the middle class were playing in the affairs of our country. But due to several factors and due to the recent World War, the stability of the middle class people in our country has been considerably impaired and as a result they are not in a position to play their role. I would therefore respectfully suggest to the Government to come out with proposals like encouraging co-operative movement, which alone would take its rightful place in the place of the money-lenders and the various class of people who do money-lending business.

I do not want to take up the time of the House any more except to say a word in conclusion. It is feared in certain quarters that the pawn-brokers, the multanies and certain other class of people who are doing this money-lending business would close their shops and thereby create a situation whereby the lower middle classes and the poorer classes would be put to considerable hardship. I only hope that the Government would give an assurance to the money-lending class as a whole that unless situations arise when the money-lending class violate the various provisions of the Bill, the Government would not take any drastic action against them. I once again congratulate the Government on sponsoring this laudable measure by which, I hope, the conditions of the poor and the lower middle classes, which are anything but satisfactory to-day, will be improved.

[29th November 1955]

12-50 SRI A. RATNAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த
p.m. மசோதாவை நான், மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். அதே நேரத்
தில் இதைப்பற்றிய சில முக்கிய விஷயங்களைப்பற்றியும் சொல்ல ஆசைபடுகி
றேன். இந்த மசோதா வருவதைக்கண்டு லேவாதேவிகாரர்கள் அஞ்சு
கிறார்கள். அவர்கள், பணம், முதலீடுவைத்து லேவாதேவி செய்யும்
போது, அவர்களுக்கு இந்த சட்டத்தின்படி, போலிசார்கள் பல தொந்
திரவுகள் கொடுத்து, சிறைதண்டனை முதலிய தண்டனைகளுக்கும்
உள்ளாக்கக்கூடுமென்று பயப்படுகிறார்கள். லேவாதேவிகாரர்கள்,
ஸ்தலஸ்தாபனங்களுக்கு வருஷா வருஷம் 100 ரூபாய் 120 ரூபாய்
என்று வரியாகக் கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. அதே நேரத்தில்
அவர்கள் போலீஸ் லைசன்சுக்காக ஒவ்வொரு வருஷமும் இரண்டு ரூபாய்
கொடுக்க வேண்டும். இந்த லைசன்ஸ் பெற்றால்தான் லேவாதேவி செய்ய
முடியும். இந்த லைசன்ஸை கஷ்டமின்றி பெற, போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கு
வருஷா வருஷம் ரூபாய் 500, 1,000 என்று மாமூல் கொடுக்கவேண்டியதாக
இருக்கிறது. அந்த மாமூல் கொடுக்கப்படவில்லை யென்றால், அந்த
லைசன்ஸ், ரத்தாகும்படி போலிசொர் செய்து விடுவார்கள். அது மட்டுமல்ல,
லேவாதேவிகாரர்கள் இந்த போலீசாருக்கு அடங்கி ஒடுங்கி நடக்க
வேண்டியதாக இருக்கிறது. இவ்விதமாக அநேக மார்வாடிகள் சென்னையில்
லேவாதேவி செய்கிறார்கள். அதே நேரத்தில், லைசன்ஸ் வாங்காமல் பல
கபூலிவாலாக்கள், இச்சென்னையில், பல அக்கிரமங்களும் அநியாயங்
களும் செய்கிறார்கள்.

லேவாதேவிகாரர்களிடமிருந்து சர்க்கார் income tax
வாங்குகிறது. கடன் கொடுத்து பத்திரம் எழுதும்போது stamp
ஒட்டுகிறார்கள். அதனால் stamp வரி இவர்களிடமிருந்து சர்க்கார்
வசூல் செய்கிறது. இதை எல்லாம் பார்த்துப்போது, லேவாதேவிக்
காரர்கள் அதிகலாப மடைவதைவிட, சர்க்கார்தான் இந்த லேவா
தேவியால் லாப மடைகிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்படி
சர்க்கார் வரிவிதிப்பதால், லேவாதேவிகாரர்கள், அந்த வரி, மாமூல்
செலவுகளை எல்லாம், கடங்காரர்கள் தலையில் சுமத்தி அதிக வட்டியாக
வசூல் செய்கிறார்கள்.

விவசாயிகளுக்கு கடன் வசதி செய்ய கூட்டுறவு சொசைட்டி, பாங்கிகள்
இருக்கின்றன வென்ற சர்க்கார் சொல்லுகிறது. ஆனால் அந்த பாங்கு
களில் முதலாளிகள் கடன் வாங்கத்தான் வசதிகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன,
ஏழை மக்களுக்கு அங்கு எவ்வித சலுகையும் கொடுக்கப்படுவதில்லை.
அதனால் நகரப்புறங்களில் எல்லாம், ஏழை மக்கள், தங்கள் நகைகளை
அடகு வைத்து, கடன் வாங்கி, தங்களுடைய காரியங்களைச் செய்கிறார்கள்.
ஆகையால், இந்த சட்டம், சரியானபடி, திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு அமுலு
க்கு வராவிட்டால், இந்த ஏழை மக்கள் எல்லாம், கடன் வசதி இன்றி
கஷ்டப்படுவார்கள் என்பதை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆகவே, இந்த
சட்டத்தால், லேவாதேவிகாரர்களும், ஏழை மக்களும், மிகவும் பாதிக்க
ப்படுவார்கள் அது மட்டுமல்ல, இந்த மசோதா. லேவாதேவிகாரர்
களை, துன்புறுத்த, போலீசார், அத்து மீறி அதிகாரம் செலுத்தவும்
அவர்களுடைய கணக்குகளை பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்ற பேரால்,
அவர்களுக்கு தொல்லை கொடுக்கவும் போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம்
கொடுக்கிறது. அந்த தொல்லைகள் திரும் முறையில் இதிலே சில திருத்
தங்கள் செய்யப்படவேண்டும். இம்மசோதாவால், பணம் கடன் வாங்கு
பவர்கள் கூட இந்த போலீஸ் அதிகாரிகளால் துன்புறுத்தக்கூடிய சந்தர்ப்
பமும் வர வாய்ப்பு இருக்கிறதென்றும் எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன்.

சென்னை நகரபகுதியில் லைசன்ஸ் இல்லாமல் ஏராளமான லேவா
தேவிகாரர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஏழைகளிடத்தில் ரூபாய்
நூறு கொடுத்து விட்டு இருநூறு ரூபாயிக்கு கடன் பத்திரம் எழுதி
வாங்கி, வட்டி கொடுப்பதற்கும் ரசீது கொடுக்காமல் அக்கடனுக்காக
கஷ்டப்பட்டு சாகும் நிலைமையை ஏற்படுத்துகிறார்கள்.

29th November 1955] [Sri A. Ratnam]

அரசாங்க, திட்டங்களைப் பார்க்கும்போது, ஏழை விவசாயி, ஏழை உழைப்பாளி இவர்களுக்கு, ஏதோ நன்மை செய்வதாக வெளிக்குத் தோன்றுகிறதே தவிர, உண்மையாக நடைமுறையில் எந்த விதமான கடனோ, விவசாய கருவிகளோ, கொடுத்து உதவுவதாகத் தெரியவில்லை. இந்த நிலைமைகள் எல்லாம் இருப்பதால், இந்த மசோதாவை கனம் மந்திரி அவர்கள் பொருக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்புவதைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அதே நேரத்தில் இந்தக்கமிட்டியில் நல்ல அங்கத் திணர்களோடு போட்டு, தீர ஆலோசனை செய்யும்படி செய்து, பொது மக்களுடைய தீர்ப்பைக் கேட்டு, லேவாதேவிக்காரர்கள், பொதுமக்கள், இவர்களை விசாரித்து சாட்சியங்கள் எடுத்து, நல்லமுறையில், வேலாதேவிக்காரர்களுக்கும், பொது மக்களுக்கும் பிரயோசனப்படும்படி, இந்த சட்டம் அமையவேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

லேவாதேவிக்காரர்கள் அநியாயம் செய்தால் அரசாங்கம் கோவாப் ரேடிவ் சொசைட்டிகளின் மூலம் குறைந்த வட்டிக்குக் கடன் கொடுக்க வேண்டும். அரசாங்கம் அவ்விதம் செய்யாமலிருந்தால் லைசன்ஸ் இல்லாமல் லேவாதேவி செய்வது, இம்மசோதாவில் கண்ட அதிகாரங்களால், போலிசார் அத்துமீறி கொடுமைபடுத்துவது, போலிசுக்கு மாமூல் கொடுப்பது, மோசமான நிலைமையில், லேவாதேவி கணக்குகளை வைப்பது என்ற நிலைமைதான் வரும். பொய்க் கணக்குகள் எழுதுபவர்கள் போலிசுக்கு மாமூல் கொடுத்துவிட்டால், அவர்களை ஒன்றுமே செய்ய முடியாத நிலைமை ஏற்படும்.

அதே சமயத்தில் இந்த மாமூல் பழக்கத்தால் என்ன ஏற்படுகிற தென்றால், நியாயமான முறையில் எந்த லேவாதேவிக்காரர்கள் போகின்றார்களோ, அவர்களுக்கு பாதகம் ஏற்படக்கூடிய நிலைமை உண்டாகின்றது. இந்த நிலைமைக்கு நடவடிக்கைகளை விட்டு விடாமல், பொது மக்களுக்கும், லேவாதேவிக்காரர்களுக்கும், அரசாங்கத்திற்கும் நன்மை பயக்கக்கூடிய முறையில் சட்டத்தை அமைக்கவேண்டும். மேலும், income tax இன்னும் மற்ற வரிகள் எல்லாம் லேவாதேவிக்காரர்களுக்கும் விதிக்கப்படுவதால், அவர்கள் இவற்றை யெல்லாம் கடன் காரர்கள் தலையில் சுமத்தி அதிக வட்டியின் மூலம் சரிப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார்கள். இந்த வர்களை நீக்கி விட்டால், கடன் வாங்கு வோர்களின் தலையில் சுமத்தப்படும் வட்டிச் சுமை குறையும். இந்த வரிவிதிப்பினால் லேவாதேவிக்காரர்கள் நஷ்டமடையவில்லை என்பதோடு மட்டுமல்லாமல், கடன் வாங்குபவர்கள் அதிக நஷ்டத்தை அடைய நேரிடுகிறது என்பதை மனதில் கொண்டு சட்டத்தை திருத்தி யமைக்கவேண்டும். இன்னும் எவ்வளவோ விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்லவேண்டியிருக்கிற போதிலும், இந்த மசோதா பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு அனுப்பப்படுவதால் என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இறுதியாக, இந்த மசோதாவை நான் வரவேற்கின்றேன், ஆனால் அதே சமயத்தில் அதற்கு பல திருத்தங்கள் தேவைப் படுகின்றன. அவற்றையெல்லாம் பொறுக்குக் கமிட்டியில் பரிசீலித்து, இந்த மசோதாவில் புகுத்த வேண்டும் என்று கூறி என்னுடைய பேச்சை இத்துடன் முடிக்கின்றேன்.

MR. SPEAKER : As the Bill is going to be referred to a Select Committee, I wish to allot five minutes for each speaker.

SRI M. NARAYANA KURUP : Mr. Speaker, Sir, I am not very enthusiastic about this measure because firstly it is negative in its aspect and secondly even in that negative aspect it is very restricted in its application. We have had the Madras Agriculturists Relief Act which fixed the maximum rate of interest chargeable, but it has not improved matters. Obligations due to Government, banks and co-operative societies are excluded from the purview of this Bill. I am saying this not to question the exclusion but to show how the Bill will have very restricted application. In the Agriculturists Relief Act and similar Acts, there was a provision

12-57
p.m.

[Sri M. Narayana Kurup] [29th November 1955]

that the Act would be applicable to liabilities which arose before a particular date. Even after this Act comes into force, nothing prevents a creditor from transferring the sums due to him to the Government or to any other excluded institutions under this Act. If such a transfer takes place, the debtors will be deprived of the benefit of this Act. If at all this exclusion is to be of any value, the Government must fix a date before which the transfer should have taken place. When these institutions become entitled to those obligations as assignees after that date, this Act should not be applied to them.

(Deputy Speaker in the Chair.)

1 p.m. The definition of 'money-lender' is very restricted. If it is said that 'money-lender' means a person whose main or subsidiary occupation is the business of advancing and realizing loans, it is understandable. 'Money-lender' excludes 'agriculturist'. The connotation of the word 'agriculturist' is so wide that, I think, every money-lender can call himself to be an agriculturist. The definition does not even say that he should be an agriculturist in this State. Even if his family is an agricultural family, he will be exempt. Therefore I do not know to what class of persons this Bill is intended to be applied when the Government say that agriculturists will not be affected by it. Small tenants or labourers want protection from rich agriculturists. It is a case of the bigger fish devouring the smaller fish. But rich agriculturists are coolly excluded from the purview of this Bill. If the definition stands as it is, it may well be that we do not want this Bill at all.

Again, the Bill has excluded certain professional men. Take for instance doctors and lawyers. They are the biggest parasites on society who mint money for rendering service for even one or two hours. They are the biggest money-lenders. This exemption is unnecessary. By such exemptions, the Government are taking away with one hand what they are giving with the other. If this Bill is to be of any value at all, the definition clause must be so framed as to make the Bill apply universally with very limited exemptions. The present definition of 'agriculturist' should not be there. Can the Hon. Revenue Minister tell me whether he can imagine any person who cannot be an agriculturist under this Bill and cannot claim exemption?

I have confined my remarks to only one or two points. These are very serious matters which require careful consideration by the Select Committee. Because I may not be in the Select Committee. I have taken this opportunity to give out my points.

SRI S. C. VIRUPAKSHIAH: Deputy Speaker, Sir, the Bill in its present form is not welcomed by any section of the House. No doubt control of money-lending is justified and absolutely necessary. There seems to be some confusion between pawn-broking and money-lending. As has been enunciated in the Statement of Objects and Reasons, the trouble is that many pawn-brokers are reluctant to reveal the sources from which property was received

29th November 1955] [Sri S. C. Virupakshiah]

by them, that the script employed in writing the accounts is not intelligible and that the working of section 51-A of the Madras City Police Act has not been satisfactory. All these apply to pawn-brokers and so they alone have got to be brought within the purview of this Bill. It is not advisable to bring in all kinds of money-lenders. There must be a separate Act to control pawn-brokers and another Act to control money-lending.

This Bill will result in contraction of rural credit. What is the alternative agency that the Government contemplate to provide finance for rural people? As is well known, Government institutions have been able to meet only a small percentage of the credit requirements of the rural people. As such it is better that they expand the scope of their operations as to satisfy a larger percentage of the demand for rural credit.

The provisions of any measure must be fair both to the debtor and the creditor. I do not deny that there are debtors and debtors and creditors and creditors. The powers given to the Inspectors are highly excessive. For the number of returns and statements of accounts that have got to be submitted, I do not think there is an analogy in any other Act on the Statute Book. It is provided that no money-lender shall keep his place of business closed continuously for a period exceeding five days. It amounts to saying that on almost all days, he has got to keep his shop open. Provisions relating to these points and some other provisions require further scrutiny and it is but right that this Bill is proposed to be referred to a Select Committee. The Select Committee may take evidence and give an opportunity to all sections of the people to express their opinion on this Bill. The Committee may then scrutinize the Bill in the light of the evidence and public opinion and bring in a fair measure. By this I do not mean to say that no Bill is necessary. I do realise the need for controlling money-lending. But my only anxiety is that the remedy should not be more fatal than the disease. With these words I support the motion.

SRI C. KANDASAMY : உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைய தினம் இந்த மசோதா லேவாதேவி செய்வதை கட்டுப்படுத்தக்கூடிய வகையில் கொண்டு வரப்பட்டிருப்பதை எல்லா பகுதியினரும் ஆதரிப்பார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்த நாட்டிலே இன்றைய தினம் பணம் கொடுக்கல் வாங்கல் இருக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தில் மக்களின் வறுமையை பயன் படுத்திக்கொண்டு, இந்த லேவாதேவிக்காரர்கள் எவ்வளவு கீழ்த்தரமான முறைகளில் இறங்கி ஹிம்மெய்ஸ்ட்ரீஸ் என்பதையும் கடன் வாங்குவோர் பாத தொந்திரவுகள் படக்கூடிய வகையில் நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பதையும் கனம் அங்கத்தினர்கள் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இப்போது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் மசோதாவைக் கண்டு நியாயமான முறையில் தொழில் நடத்தும் லேவாதேவிக்காரர்கள் ஏன் பயப்படவேண்டும்? கடன் வாங்குவோர் கஷ்டங்களை பயன் படுத்திக்கொண்டு, லேவாதேவிக்காரர்கள் தொல்லை கொடுப்பதை நிவர்த்திக்கும் அளவில்தான் இந்த மசோதா கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, நியாயமாக நடக்கும் லேவாதேவிக்காரர்களை இது எப்படி பாதிக்குமென்று என்னை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. சில அங்கத்தினர்கள் பேசும்போது, இந்த சட்டத்தின் மூலம் விரிவான அதி காரம் சர்க்காருக்கு கொடுக்கப்படுகிறது என்று பேசினார்கள். நியாயமாக

1-07
p.m.

[Sri C. Kandasamy] [29th November 1955]

நடக்கக்கூடியவர்கள் ஏன் அதிகமான அதிகாரம் கொடுக்கப்படுகிறது என்று பயப்படவேண்டும்? இந்த மசோதா Select Committee-க்கு வரும் போது அதில் கண்டிருக்கக்கூடிய ஷரத்துக்கள் பரிசீலனை செய்யவேண்டிய மாறுதல்கள் செய்வது என்பது ஒருபுறம் இருந்தபோதிலும், நியாயமான லேவாதேவிக்कारார்கள், ஒழுங்கான முறையில் கடன் கொடுத்து நியாய வட்டி வருகலுப்பவர்கள் இந்த மசோதாவைக்கண்டு சிறிதும் பயப்படவேண்டியதில்லை என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்து விரும்கிறேன். ஆனால் இன்று நடப்பது என்ன? பல இடங்களில் லேவாதேவிக்कारார்கள் நடக்கக்கூடிய முறை எப்படியிருக்கிறது. சிறிதும் ஈவு இரக்கமின்றி அவர்களிடம் கடன் வாங்க வருவோரின் கஷ்டங்களைப் பயன் படுத்திக் கொண்டு விவசாயிகளோ, தொழிலாளிகளோ அல்லது மத்தியதர மக்களோ அவர்களிடம் வந்து 10, 20 ரூபாய் கடன் வாங்கிக்கொண்டு போய் சிறிது காலம் கடத்தலாம் என்று நினைத்தால் எவ்வளவு கொடுமான முறைகளை கையாண்டு அவர்களை பாடாய் படுத்துகிறார்கள், சுரண்டுகிறார்கள் என்பதை நாம் மறந்து விட முடியாது. என்றாலும் இன்று இருக்கும் படியான சமுதாய அமைப்பில், லேவாதேவித்தொழில் இருக்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. வருங்காலத்தில் தேசம் அபிவிருத்தியடைந்து, லேவாதேவித்தொழில் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய அளவிற்கு மக்கள் பொருளாதார முன்னேற்றம் அடைந்து வரையில், இந்த மாதிரியான ஒரு சட்டம் மிகவும் அவசியமென்பதை நியாய புத்தி படைத்தவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். இந்த பக்கத்தில் பேசுகிறவர்கள் இதற்கு ஆதரவாக ஆயிரக்கணக்கான உதாரணங்கள் கொடுக்க முடியும். லேவாதேவிக்कारார்கள், கடன் வாங்குவோரிடம் நடைமுறையிலுள்ள அடக்க வாங்கிக்கொண்டு அதன் பேரில் கொடுக்கும் கடன் தொகையில், வட்டி பணத்தையும் பிடித்துக்கொண்டு, பாக்கி பணத்தை தான் கொடுத்து வருகிறார்கள். இவ்வளவு கேவலமான முறையில், சத்தியத்திற்கு விரோதமாக அவர்கள் நடப்பதன் காரணமாக பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் விரும் கண்ணீரைப் பார்த்தால், இந்த மசோதாவை பெரும்பாலோரும் ஒத்துக்கொள்ளுவார்கள். நான் கேள்விப்படுகிறேன், லேவாதேவிக்कारார்கள் ஒரு மகாநாடு நடத்தியதாகவும், அதில் சில எம்.எல்.ஏ.க்கள் கலந்து கொண்டதாகவும், இந்த சட்டம் மிகவும் அநியாயமான சட்டம் என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு, சட்டம் வருவதற்கு முன்பே ஒரு கிளர்ச்சி தொடுக்கப்பட்டிருப்பதையும் நான் பார்க்கிறேன். இந்த மாதிரியான நடவடிக்கை உண்மையாகவே நியாயமான சட்டம் வருவதைக்கூட நீர் விட்டுக் கரைத்து பிரஜைமன்றத்தாக்கீசெய்து, சட்டத்தின் நோக்கம் என்னவோ அது ஈடுபாடு வகையில் ஒரு சட்டம் செய்ய வழிகோலி விடுமோ என்று அச்சப்படுகிறேன். ஜனநாயக சக்திகள் இந்த மாதிரியான சட்டம் வேண்டுமென்பதற்காக, மசோதாவை Select Committee stage-லும் சரி சட்டசபையில் வருகிறபோதும் சரி, ஒன்று திரண்டு நிச்சயமாக நல்ல முறையில் சட்டம் அமைய ஆதரவு தருவார்கள் என்பதை இந்த சத்தர்ப்பத்தில் கூற ஆசைப்படுகிறேன். லேவாதேவிக்कारார்கள் நன்மைக்காக சட்டத்தை நல்ல முறையில் திருத்தவேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி எந்த அளவுக்கு பொது மக்களுடைய ஆதரவைக் கொண்டதாக இருக்கும் என்பதைப்பற்றி ஐயப்படுகிறேன். இந்த மாதிரியான நாடகங்களுக்கு அரசாங்கம் பயப்படவேண்டியதில்லை. சட்டத்தின் ஷரத்துகளுக்கு நியாயமான ஆட்சேபணியிருந்தால், அவற்றை Select Committee stage-ல் பரிசீலித்து திருத்திக்கொள்ளலாம். யாரையும் துன்புறுத்தக்கூடிய நோக்கத்தோடு இந்த சட்டம் கொண்டு வரப்படவில்லை என்பதை தெரிவித்துக் கொண்டு, சர்க்கார் உறுதியாக நின்று இந்த மசோதாவை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுவதுடன், லேவாதேவிக்कारார்கள் மக்களின் கஷ்டங்களை பயன் படுத்திக்கொண்டு அவர்களின் கண்களில் தும்பைச் சாற்றை விரும் போக்குக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டுமென்று கூறி இந்த மசோதாவை ஆதரிக்கிறேன்.

1-10
p.m.

SRI B. K. NALLASWAMI : உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை ஆதரித்து. சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்த மசோதாவை கொண்டு வரும்போது, சர்க்கார் Pawnbroker-களை மட்டும் அதிகமாக கவனத்தில் கொண்டு மசோதாவை

29th November 1955] [Sri B. K. Nallaswami]

தயாரித்திருப்பதாக ஊக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், இன்றைக்கு லேவாதேவிக்காரர்களால் ஏற்படும் தொல்லுகளில், கிராம லேவாதேவிக்காரர்களால் ஏற்படும் தொல்லுகள்தான் மிகவும் அதிகமாக இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. நாம் இந்த சட்ட சபையின் மூலமாக கிராம மக்களின் குறிப்பாக விவசாய மக்களின், கடன் நிவாரணத்திற்காக என்ன சட்டம் செய்தாலும், இந்த கிராம லேவாதேவிக்காரர்கள், அதை கிராம மக்களுக்கு பயனளிக்காத முறையில் செய்துவிடுகிறார்கள். ஆயிரம் ரூபாய் கடன் கொடுத்துவிட்டு, இரண்டாயிரம் ரூபாய்க்கு எழுதி வாங்குவது, சர்வ சாதாரணமாக லேவாதேவிக்காரர்கள் கையாளக்கூடிய முறையில் ஒன்றாகும். அது மாத்திரமல்ல. விவசாயிகளிடத்தில் 6½ சதவிகிதத்திற்குமேல் வட்டி வாங்கக்கூடாது என்று சட்டமிருந்தபோதிலும், இந்த லேவாதேவிக்காரர்கள், எழுதப் படிக்கத்தெரியாத அந்த விவசாய மக்களிடத்தில், 1½ வட்டி, அதாவது, 15 சதவிகித வட்டிக்கு எழுதி வாங்குகிறார்கள். ஆகவே, இப்பொழுது கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் இந்த சட்டத்தில் அதில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற வட்டிக்கு அதிகமான ஒரு வட்டி விகிதத்திற்கு லேவாதேவிக்காரர்கள் கடன் பத்திரம் எழுதி வாங்குவதே குற்றம் என்ற முறையில் ஷரத்துக்களை திருத்தியமைக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமும் முக்கியமானதுமாகும். அதோடுமட்டுமில்லாமல், கடன் கொடுத்த தொகையைப்போல் இரட்டிப்பு தொகைக்கு எழுதி வாங்குவது ஒரு பெரிய கிரிமினல் குற்றம் என்றும் முறையில் இந்த மசோதாவை திருத்தியமைத்தால்தான், குடியானவர்கள், விவசாய மக்கள் தப்பிப் பிழைக்க முடியுமே தவிர, இப்போது அமைத்திருக்கக்கூடிய முறையில் இந்த மசோதா சட்டமாக நிறைவேற்றப்பட்டால், அவர்களுக்கு எந்த விதமான நன்மையும் அளிக்காது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஸ்டேட் பாங்கிலிருந்து 1½ சதவிகித வட்டிக்கு Scheduled பாங்குகள் கடன் வாங்குகிறார்கள். இந்த Scheduled பாங்குகள் 4 சதவிகித வட்டிக்கு லேவாதேவிக்காரர்களுக்கு கடன் கொடுக்கிறார்கள் என்றால், லேவாதேவிக்காரர்கள் 30 சதவிகித வட்டி வாங்குவது எங்கள் பக்கத்தில் சர்வ சாதாரணமாக இருந்து வருகிறது. இந்த முறை ஒழியவேண்டுமென்றால், இந்த அளவுக்குமேல் வட்டி வாங்கக்கூடாது என்ற சட்டம் இருந்தபோதிலும் கூட, அதை நல்ல முறையில் அமுல் செய்வதற்கு வேண்டிய வகையில் விதிகளை திருத்தி அமைக்கவேண்டும். அப்படி அமைத்தால் ஒழிய இந்த வகையில் நாம் செய்யும் எந்த சட்டமும் மக்களுக்கு பிரயோஜன படாமல் செய்து விடுவார்கள் என்பதை தெரிவித்துக்கொண்டு, இப்பொழுது கெர்ணர் வரப் பட்டிருக்கும் மசோதாவை பரிபூரணமாக ஆதரிக்கிறேன்.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR: Mr. Deputy Speaker, Sir, I broadly welcome the measure, as undoubtedly what the Bill seeks to do is one of the things that any Welfare State should do. But there are certain aspects on which I should like to make comments, not detailed, because the measure is going before a Select Committee. There is no doubt that measures of this sort which only regulate the existing credit machinery will not be sufficient unless the Government are prepared to venture on the fairly very important task of starting its own agencies for giving credit to the rural population of the country. Any amount of restriction upon the money-lenders and any amount of regulation of other kinds of credit machinery available now may not be of any use unless there is an alternative source of credit for the rural population. That is why along with other Members I should like to emphasize on this occasion that the Government should be having an anxious time finding out how to spare more and more amounts for lending to the people, particularly, the agrarian population. Rural credit must be largely through co-operative channels and if the co-operative movement on the credit side is to be successful, the

[Sri V. R. Krishna Ayyar] [29th November 1955]

Government must rush to their aid and make available large sums of money. Therefore, I should like to emphasize the need of Government not to rest complacent or content with merely passing a measure of this sort regulating the activities of money-lenders and not shouldering its positive burdens such as making available large sums of credit through co-operative channels to the people of the State.

Then, another aspect which I would like to make mention regarding the scheme of the Act is this. While it is a very laudable object—and I am fully, completely and solidly behind this Bill so far as the object of the Government is concerned—there are certain floodgates of escape for money-lenders from the operation of the Act. One which was pointed out by the hon. Member Sri Narayana Kurup relates to the definition of 'money-lender'. The exclusion of agriculturist from the operation of the Bill because agriculturists do not come within the category of persons described or defined as money-lenders would virtually remove the entire money-lending class from the operation of the Act because if a person has some land which he cultivates or if he is at least interested in some land which is cultivated so that he may just have a share, it is easy for him to argue and perhaps even establish that he regularly carries on agriculture. He need not even be actually cultivating; somebody else may be cultivating the land. Absentee possession will be sufficient for him to come within the definition of 'agriculturist'. Similarly—of course not because I am a lawyer I point out—why should there be an exclusion regarding professional men like lawyers and doctors? A lawyer true to his professional ethics should not be making money by money-lending. I think it will not be proper or consistent with the code of morals which lawyers are expected to observe if he starts diverting his energies to making money by money-lending. These exclusions rather invite criticisms of the sort the hon. Member Sri Narayana Kurup has indulged in rather than become necessary considering the needs of the situation. Therefore, all classes of persons who are really making profit by money-lending must come within the ambit of this Bill and their activities must be stringently regulated. Then alone the people can get some kind of security and relief from the anti-social tendencies of these interests. I, therefore, would say that the net must be cast very wide in regard to the definition of money-lenders.

Then, I would like to mention a few things about the agency for enforcement—the Police agency for enforcement. We know that restrictions in regard to overloading in buses and various other things under the Motor Vehicles Act have got to be enforced by the Police. But far from enforcement of these regulations in the proper way, they may become sources of income to the lower class of Police officials. Similarly, here the money-lending class certainly will have the wherewithal to grease the palm, if I may use a colloquial phrase, of the Police staff, the lower staff particularly. Therefore, the machinery may not be effective at all in the matter of checking. On the other hand, it may create corruption of a different order. I am rather sceptical about the machinery now created for the enforcement of the Act. Merely declaring

29th November 1955] [Sri V. R. Krishna Ayyar]

these offences cognizable offences will not work the trick. We may have to bestow some thought on finding out how, apart from the Police, there can be other constructive machinery to check the offences that money-lenders may be committing.

The next point is about the inadequacy of the scope of the Bill in respect of debts which come within the meaning of the Bill. There are cases in which camouflages, almost all ruses are adopted by money-lenders to evade even the existing provisions restricting credit and also regulating the giving and recovery of loans, etc. Similarly, they may invent new ruses, new devices by which the provisions of the present Bill can be evaded. These are matters which should be investigated. There are many points which strike me—now money-lenders may be able to escape from the provisions of the Bill not merely with reference to the categories of people who become money-lenders but even with reference to the definition of 'loan', etc.

These are matters to be explored fully. The object behind the Bill will receive the commendation of the entire House. But then, it has to be carried out in a thorough-going manner and in a whole-hearted manner for which full study of the various provisions of the Bill will have to be made and the loop-holes will have to be sealed. Then, I am sure the people of the State will be grateful to the Government.

1-20
p.m.

SRI P. RAMAMURTHI : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதா சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் இந்த சபையில் இதற்கு எதிர்ப்பு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இதை எதிர்க்க வேண்டும் என்று விரும்பக் கூடியவர்கள்கூட இதை துணிச்சலாக எதிர்க்கவில்லை. அப்படி எதிர்க்கவும் துணிச்சல் கிடையாது. இதை மறைமுகமாக அவர்கள் எதிர்க்கிறார்கள். இதில் இரண்டு விஷயங்களை ஒன்றாகச் சேர்க்கிறார்கள். சாதாரணமாக இன்றைக்கு பலர் பணம் கொடுத்து வாங்கக்கூடிய தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு தனியான மசோதா வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதைத் தவிர அடகு சாமான்கள் வாங்கிக் கொண்டு அதன் மூலம் பணம் கொடுத்து தொழில் நடத்துகிறார்கள். அவர்கள் செய்யக்கூடிய தொழிலில் அநேகம் தொந்தரவுகள் ஏற்படுகின்றன. அவர்கள் திருட்டுச் சொத்துக்களை பணம் கொடுத்து வாங்கி வியாபாரம் செய்து வருகிறார்கள். அவர்களைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு போலீஸ்காரர்களுக்கு தொந்தரவுகள் ஏற்படுகின்றன. அவைகளை எல்லாம் சட்டத்தில் கொண்டு வந்து புகுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதற்கு என்று தனியாக சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால் போதும் என்று சொல்லி விஷயத்தைக் கொஞ்சம் குளறுபடி செய்வதற்கு முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். அப்படி இல்லாமல் அந்த மசோதா வேண்டுமா அல்லது வேண்டாமா என்று சொல்லாமல் இரண்டாங் கெட்ட முறையில் அவர்கள் எதிர்த்து வருகிறார்கள். இதை எதிர்க்கும் மனோபாவத்தில் இதை அவர்கள் எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் அவர்கள் எதிர்ப்பதைப் பார்த்தால் இதில் என்ன வித்யாசம் இருக்கிறது என்றுதான் தெரியவில்லை.

இப்பொழுது இரண்டு விதங்களில் பணம் கொடுத்து தொழில் நடத்துகிறார்கள். அடமானம் இல்லாமல் பணம் கொடுத்து தொழில் நடத்துகிறார்கள். அடமானம் வாங்கி அதன் பேரில் பணம் கொடுத்து தொழில் நடத்துகிறார்கள். அப்படி அடமானம் வாங்குவது எதற்கென்றால் தாங்கள் கொடுத்த பணத்திற்கு உத்தரவாதம் வேண்டும் என்பதற்காகவும், தங்களையே பணம் போனாலும் பொருள் இருக்கிறது அதை வைத்துக் கொண்டு ஈடு செய்து கொள்ளலாம் என்பதற்காகவும் அவர்கள்

[Sri P. Ramamurthi] [29th November 1955]

அடமானம் வாங்குகிறார்கள். தாங்கள் கொடுத்த பணத்திற்கு அதிகமான மதிப்புள்ள பொருள்களை அவர்கள் அடமானமாக வாங்குகிறார்கள். அதற்கு வேண்டிய வசதி இருக்கிறது. அடமானத்தின்பேரில் பணம் கொடுப்பதில்லை. ஆகவே அடமானம் வாங்கிக் கொண்டு அவர்கள் இப்பொழுது தொழில் நடத்திவருகிறார்கள்.

இன்றைக்கு வட்டி வியாபாரம் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் கிராமங்களில் அநேக வட்டி வியாபாரம் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. அப்படி வட்டி வியாபாரம் நடக்கும்போது அங்கு இருக்கக்கூடிய ஜனங்களை அதிக வட்டி வாங்குவதன் மூலம் மிகவும் சரண்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும். அதற்கு இன்றைக்கு ஒரு வரம்பு கட்டியாக வேண்டும். சமுதாய அமைப்பின் மூலம் இதை நிச்சயமாக ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும். பணம் அதனுடைய தன்மை என்ன என்பதைப்பற்றி பேசிக் கொண்டிருப்பதில் பிரயோசனம் இல்லை. பணத்தை உற்பத்தி செய்வது என்பது கிடையாது. பொருள்களைத்தான் உற்பத்தி செய்யலாம். பொருள்களை உற்பத்தி செய்து அவைகளை விற்கலாம். இயற்கையில் உற்பத்தியாகும் பொருள்களை விற்பதனால் பணம் கிடைக்கிறது. பணம் நியாயமாக உற்பத்தியாவது இல்லை. ஆனால் அப்படி பொருள்களை வியாபாரம் செய்யும்போது பணம் கொடுக்கப்பட்டு வட்டி வாங்கப்படுகிறது. அந்த வட்டி தான் பணத்தின் உற்பத்தி. அப்பொழுது பணம் குட்டி போடுகிறது. ஆனால் பணம் உற்பத்தியாவது இல்லை. அப்படி வட்டி வாங்கும்போது ஜனங்களிடத்திலிருந்து அதிகப்படியான வட்டி வாங்கப்படுகிறது. இந்த பிரச்சினையைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டியது அவசியமாக இருக்கிறது. அந்த நோக்கத்துடன்தான் சர்க்கார் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இதை ஆதரிக்க வேண்டியதுதான்.

அதே சமயத்தில் இந்த மசோதாவில் சில ஓட்டைகள் இருக்கின்றன. அதுவும் ரொம்பவும் ஜாஸ்தியாக இருக்கின்றன. அதை கனம் வி. ஆர். கிருஷ்ண அய்யர் அவர்களும் ரொம்பவும் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னார். அதையே நானும் திருப்பிக் சொல்ல ஆசைப்படவில்லை. அதை மீண்டும் எடுத்து விளக்க வேண்டியதில்லை. குறிப்பாக விளக்கம் கூறுகையில் சில ஓட்டைகள் இருக்கின்றன. விளக்கம் கொடுக்கக் கூடிய ஷரத்துக்களை அப்படியே நிறைவேற்றிவிட்டால் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்ததன் நோக்கம் இல்லாமலேயே போய் விடும். அதிலுள்ள ஓட்டைகளை வைத்துக் கொண்டு லேவாதேவிக் காரர்கள் இந்தச் சட்டம் இல்லாதது போலவே தங்களுடைய வேலைகளை நடத்திக்கொண்டு வருவார்கள். அதனால் இதுவுள்ள ஓட்டைகளை அடைக்க வேண்டியது அவசியமாக ஆகிறது. இப்பொழுது விவசாயி என்பதற்கு விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை வைத்துக்கொண்டு லேவாதேவிக் காரர்கள் சட்டத்தை அமுல் நடத்தாமல் இருக்கும்படியாக செய்துவிடுவார்கள். நிலம் இல்லை என்று இல்லாமல் ஒரு ஏக்கர் நிலத்தை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு தானும் விவசாயி என்றும் தானும் சாகுபடி செய்கிறவன் என்றும் சொல்லிக்கொள்வதற்கு வசதி செய்துகொள்வான். அதற்கு நாம் இடம் கொடுக்காமல் சட்டத்தை திருத்தி அமைக்க வேண்டும். இப்பொழுது இருக்கும் நிலையிலேயே சட்டத்தை நிறைவேற்றிவிட்டால் சட்டம் கொண்டு வந்ததன் பிரயோசனம் இல்லாமலேயே போய்விடும். ஆகவே இதைக் கொஞ்சம் யோசித்து பார்க்க வேண்டும். இதை செலெக்ட் கமிட்டிக்கு அனுப்பும்போது இதையெல்லாம் யோசித்து செய்யவேண்டும். ஆகவே இதையெல்லாம் பொறுக்குக் கமிட்டியில் ஆலோசனை செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

கடைசியாக ஒரு விஷயத்தை மட்டில் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மாகாணத்தில் இருக்கக்கூடிய சில லேவாதேவிக் காரர்கள் இந்த மசோதா வரப்போகிறது என்று இதை பிரசுரித்தவுடனேயே பல மகாநாடுகள் கூட்டி நடத்தியிருக்கிறார்கள். அப்படி மகாநாடுகள் நடத்தி இந்த மசோதா வரக்கூடாது என்று தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றி மகஜர்களும் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அத்துடன் தந்திசூட கொடுத்திருப்பதாக தெரியவருகிறது. அவர்கள் இதை வைத்துக்கொண்டு அதிகமாக களைபரம் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். அதனால் நான் ஒரே ஒரு வேண்டுகோள் விரிகிறேன்,

29th November 1955] [Sri P. Ramamurthi]

லேவாதேவிக்காரர்கள் நிர்ப்பந்தம் செய்தால் அதை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது. அவர்களுடைய கூக்குரல்களைக் கேட்கக்கூடாது. அவர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு இந்த மசோதாவை கை விட்டு விடக் கூடாது. மற்றும் இந்த மசோதாவைக் கொஞ்ச நாளிக்கு தள்ளி வைக்கவும் கூடாது. இதில் ஓட்டைகள் அதிகமாக இருக்கின்றன. இந்த ஓட்டைகளை அடைப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இதையெல்லாம் செலெக்ட் கமிட்டி செய்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். இதை எதிர்ப்பவர்களும் இதற்கு உதவியாக இருக்கவேண்டும். சர்க்கார் கட்சிக்காரர்களும் இதற்கு உதவியாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொண்டு இந்த மசோதாவை செலெக்ட் கமிட்டிக்கு விடும்படியான யோசனையை ஆதரிக்கிறேன்.

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, from the speeches made, it is clear that this Bill is generally welcomed and that a certain amount of control and regulation of money lending should be made. In doing that, we must so adjust that this Bill will not prejudicially affect the credit facilities. The balancing should be so well made that it will afford good and easy facilities for credit and also at the same time control any malpractices in this matter. That is why, Sir, this Bill is being referred to a Committee of both the Houses so that we can have the experience and views of the other House also.

Various points were raised, Sir, but I need not propose to reply to them all, as all these would be considered at the Select Committee stage and proper safeguards will be made. As regards the objection that the definition of the words 'agriculturists' or 'money lender' will be abused, I wish to state here that the term 'money lender' has been defined as one who mainly carries on that business or as a subsidiary business. Therefore, any man who now and then lends money will not come under that definition. If we have still got any doubt about that, that could be suitably amended or adjustments made.

The hon. Member from Tellicherry said that any amount of control of this money-lending business will not actually help the borrowers because the scope for borrowing is very great and the Government agencies must come forward to provide more facilities. I admit, Sir, that a very small percentage of the money requirement is met by the Government and other co-operative societies and a very large percentage is met only by private agencies. Therefore, Government are aware that they should also take steps independent of this Bill to provide more facilities and Government are really taking steps to provide more rural credit with greater facility.

Then, Sir, as regards the feared oppression by the Police Officers, I submit that the Police always comes in for a lot of criticism and condemnation. Good and honest acts they do never come in for applause. Only the bad side of it is publicised. In certain cases they may not have acted in the proper manner. But, I wish to assure the House, Sir, that steps will be taken to see that the Police do not misuse the powers given under the Bill.

SRI M. NARAYANA KURUP : On a point of order, Sir. Is chewing inside the House in order? (Laughter.)

[29th November 1955]

DEPUTY SPEAKER : An hon. Member should not chew when he speaks.

SRI V. R. KRISHNA AYYAR : Sir, even if chewing is not in order, whether chewing the cud in the House is in order?

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I do not know why hon. Members should reduce themselves to the status of a cow or a bull by referring to the chewing of the cud.

Sir, certain hon. Members have got the fear that the Inspecting Officers will abuse their powers. But I state that as far as possible we shall try how far we can curb or control their powers so that they cannot misuse them. But in spite of all the best drafting of the Bill, still there will be some room left for contravention. We can only draft it as far as we can possibly do but if in spite of that, there are some difficulties we cannot help it. With these words, I commend this Motion to the acceptance of the House.

DEPUTY SPEAKER : The question is—

That the concurrence of the Legislative Council be obtained for setting up a Joint Select Committee of both the Houses consisting of 30 members (20 members of the Assembly and 10 members of the Council) to consider the Madras Money-lenders Bill, 1955, and that the following Members of the Legislative Assembly be selected to serve on such a Joint Select Committee :—

1. The Hon. Sri M. A. Manickavelu.
2. „ C. Subramaniam.
3. Sri K. Rajaram.
4. Raja Muthiah Chettiar of Chettinad.
5. Sri P. M. Munuswami Gounder.
6. „ N. Mounaguruswami Naidu.
7. „ AR. A. RM. Chockalingam Chettiar.
8. „ K. R. Viswanathan.
9. „ T. K. Rama.
10. „ T. V. Sannasi.
11. „ M. R. Ramachandran.
12. „ C. H. Kanaran.
13. „ C. Kandasamy.
14. „ P. Chockalingam.
15. „ S. S. Kolkebail.
16. „ P. Rangaswami Reddiar.
17. „ M. P. Subramanyam.
18. „ A. Ratnam.
19. „ S. T. Adityan.
20. „ V. Balakrishnan.

The motion was put and carried.

DEPUTY SPEAKER : The House will now adjourn for lunch and meet again at 2-35 p.m.

The House then adjourned for lunch.